HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

10 iunie 2015 *

„Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare verbale AGRI.CAPITAL — Mărcile comunitare verbale anterioare AgriCapital și AGRICAPITAL — Motiv relativ de refuz — Lipsa similitudinii serviciilor — Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009”

În cauza T-514/13,

AgriCapital Corp., cu sediul în New York (Statele Unite), reprezentată de P. Meyer și de M. Gramsch, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de P. Geroulakos, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

agri.capital GmbH, cu sediul în Münster (Germania), reprezentată de A. Nordemann-Schiffel, avocat,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 10 iulie 2013 (cauza R 2236/2012-2), privind o procedură de opoziție între AgriCapital Corp. și agri.capital GmbH,

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnul D. Gratsias, președinte, doamna M. Kancheva (raportor) și domnul C. Wetter, judecători,

grefier: doamna J. Weychert, administrator,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 23 septembrie 2013,

având în vedere memoriul în răspuns al OAPI depus la grefa Tribunalului la 17 decembrie 2013,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 6 ianuarie 2014,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere memoriul în replică depus la grefa Tribunalului la 24 aprilie 2014,

în urma ședinței din 10 decembrie 2014,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 4 iunie 2009, intervenienta, agri.capital GmbH, a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1).

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul verbal AGRI.CAPITAL.

3 Serviciile pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte, după limitarea intervenită în cursul procedurii în fața OAPI, în special din clasa 36, în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor, din 15 iunie 1957, cu revizuirile și cu modificările ulterioare, și corespund următoarei descrieri: „Servicii ale unui dezvoltator imobiliar, și anume în special în legătură cu instalații pentru generare și distribuție de energie electrică și termică din surse de energie regenerabilă; dezvoltare de concepte de utilizare (contractare pentru administrare de locații); administrare de imobile; gestionarea terenurilor; gestionare de proprietăți imobiliare, intermediere pentru închirierea de proprietăți imobiliare (gestiune de infrastructură); afaceri imobiliare; servicii de locațiune de exploatări agricole; serviciile menționate anterior care nu au legătură cu servicii de editură și/sau produse de editură”.

4 Cererea de înregistrare a unei mărci comunitare a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 59/2009 din 14 decembrie 2009.

5 La 12 martie 2010, reclamanta, AgriCapital Corp., a formulat opoziție, în temeiul articolului 41 din Regulamentul nr. 207/2009, la înregistrarea mărcii solicitate pentru toate serviciile care fac parte din clasa 36.

6 Opoziția se întemeia pe următoarele mărci comunitare anterioare:

— marca comunitară verbală AgriCapital, înregistrată la 24 august 2007, cu numărul 6192322;

— marca comunitară verbală AGRICAPITAL, înregistrată la 7 iulie 2006, cu numărul 4589339.

7 Serviciile pentru care a fost înregistrată marca comunitară verbală anterioară AgriCapital fac parte din clasa 36 și corespund următoarei descrieri: „Servicii financiare; consultanță în materie de finanțare”.

8 Serviciile pentru care a fost înregistrată marca comunitară verbală anterioară AGRICAPITAL fac parte de asemenea din clasa 36 și corespund următoarei descrieri: „Servicii de consultanță și de plasamente în materie bancară destinate întreprinderilor din sectorul agricol”.

9 Motivele invocate în susținerea opoziției erau cele menționate la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

10 Prin Decizia din 2 octombrie 2012, divizia de opoziție a OAPI a respins opoziția pentru motivul că serviciile vizate de marca solicitată și cele vizate de mărcile anterioare, care făceau parte din clasa 36, erau diferite, astfel încât una dintre condițiile de aplicare a articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, și anume identitatea sau asemănarea serviciilor, nu era îndeplinită.

11 La 3 decembrie 2012, reclamanta a formulat o cale de atac la OAPI împotriva deciziei diviziei de opoziție în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009.

12 Prin Decizia din 10 iulie 2013 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a doua de recurs a OAPI a respins calea de atac și a obligat reclamanta la plata a 850 de euro cu titlu de cheltuieli efectuate de solicitantă în fața OAPI în cadrul opoziției și al căii de atac. În special, a considerat că publicul relevant era consumatorul mediu din toate statele membre ale Uniunii Europene. Ea a apreciat însă că acesta putea da dovadă de un nivel de atenție ridicat, având în vedere sumele importante care sunt implicate în tranzacțiile financiare sau imobiliare. În continuare, a comparat serviciile vizate de marca solicitată, cuprinse în clasa 36, cu cele pentru care au fost înregistrate mărcile anterioare. În urma acestei comparații, a ajuns la concluzia că serviciile care făceau parte din clasa 36 vizate de marca solicitată și cele vizate de mărcile anterioare erau diferite. În consecință, a apreciat că, întrucât unul dintre criteriile pentru aplicarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 nu era îndeplinit, nu putea exista un risc de confuzie între marca solicitată și mărcile anterioare în sensul acestei dispoziții.

Concluziile părților

13 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

14 OAPI și intervenienta solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitatea înscrisurilor prezentate de reclamantă în ședință

15 În ședință, reclamanta a solicitat Tribunalului permisiunea de a prezenta un e-mail din data de 21 octombrie 2014 care i-a fost adresat de un organizator de conferințe, pentru a demonstra că, în cadrul mărcii solicitate, punctul situat între termenii „agri” și „capital” nu era suficient pentru a înlătura riscul de confuzie dintre aceasta din urmă și marca anterioară a reclamantei AgriCapital.

16 OAPI a invocat inadmisibilitatea acestui înscris, susținând că a fost prezentat tardiv și că, în consecință, nici OAPI, nici Tribunalul nu au putut lua cunoștință de acesta.

17 Tribunalul a luat cunoștință de înscris în cadrul ședinței, urmând să decidă ulterior cu privire la admisibilitatea acestuia.

18 În această privință, este necesar să se aprecieze că acest înscris, prezentat pentru prima dată în fața Tribunalului, nu poate fi luat în considerare. Astfel, acțiunea în fața Tribunalului vizează controlul legalității deciziilor camerelor de recurs ale OAPI în sensul articolului 65 din Regulamentul nr. 207/2009, astfel încât rolul Tribunalului nu este de a reexamina împrejurările de fapt în lumina înscrisurilor prezentate pentru prima dată în fața sa. Se impune, prin urmare, înlăturarea documentului menționat mai sus, fără a fi necesară examinarea forței sale probante [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 noiembrie 2005, Sadas/OAPI – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE), T-346/04, Rec., EU:T:2005:420, punctul 19 și jurisprudența citată].

Cu privire la fond

19 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă un singur motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

20 Reclamanta reproșează Camerei de recurs a OAPI, în esență, că a considerat că serviciile care fac parte din clasa 36 vizate de marca solicitată nu prezintă similitudini cu serviciile vizate de mărcile anterioare. Ea susține în special că, în conformitate cu jurisprudența, pentru a aprecia similitudinea între servicii, este necesar să se țină seama în special de caracterul lor concurent sau complementar, precum și de canalele lor de distribuție. Or, în speță, camera de recurs ar fi neglijat, pe de o parte, complementaritatea dintre „serviciile de constructor”, „[de] administrare și intermediere imobiliară”, precum și de „dezvoltare de concepte de utilizare”, vizate de marca solicitată, și „serviciile financiare”, precum și „servicii bancare de consultanță și de investiții destinate întreprinderilor din sectorul agricol”, vizate de mărcile anterioare, și, pe de altă parte, a exclus în mod neîntemeiat posibilitatea ca aceste servicii să fie oferite prin intermediul acelorași canale de distribuție. Reclamanta arată că, în consecință, având în vedere caracterul distinctiv al mărcilor anterioare, precum și similitudinea vizuală și identitatea fonetică a mărcilor în conflict, camera de recurs a OAPI a încălcat articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, stabilind lipsa unui risc de confuzie între mărcile respective, în sensul acestei dispoziții.

21 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, în urma opoziției titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când, din cauza identității sau a asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau a asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie pe teritoriul în care este protejată marca anterioară. Riscul de confuzie include riscul de asociere cu marca anterioară.

22 Potrivit unei jurisprudențe constante, constituie risc de confuzie riscul ca publicul să creadă că produsele sau serviciile în cauză provin de la aceeași întreprindere sau de la întreprinderi legate din punct de vedere economic. Potrivit aceleiași jurisprudențe, riscul de confuzie trebuie apreciat în mod global, în funcție de percepția pe care o are publicul relevant asupra semnelor și produselor în discuție și ținând seama de toți factorii pertinenți din cauză, în special de interdependența dintre similitudinea semnelor și cea a produselor sau a serviciilor desemnate [a se vedea Hotărârea din 9 iulie 2003, Laboratorios RTB/OAPI – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, Rec., EU:T:2003:199, punctele 30-33 și jurisprudența citată].

23 Această apreciere globală implică o anumită interdependență între factorii luați în considerare și, în special, între similitudinea mărcilor și cea a produselor sau serviciilor desemnate. Astfel, un grad scăzut de similitudine între produsele sau serviciile acoperite poate fi compensat printr-un grad ridicat de similitudine între mărci și invers (Hotărârea din 13 septembrie 2007, Il Ponte Finanziaria/OAPI, C-234/06 P, Rep., EU:C:2007:514, punctul 48, și Hotărârea GIORGIO BEVERLY HILLS, punctul 22 de mai sus, EU:T:2003:199, punctul 32).

24 În scopul aplicării articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, un risc de confuzie presupune în același timp o identitate sau o similitudine între mărcile aflate în conflict și o identitate sau o similitudine între produsele sau serviciile pe care le desemnează acestea. Aceste condiții sunt cumulative [a se vedea Hotărârea din 22 ianuarie 2009, Commercy/OAPI – easyGroup IP Licensing (easyHotel), T-316/07, Rep., EU:T:2009:14, punctul 42 și jurisprudența citată].

25 În lumina acestor considerații trebuie analizat dacă camera de recurs a OAPI a apreciat în mod întemeiat că nu există risc de confuzie între mărcile în conflict.

Cu privire la publicul relevant

26 Potrivit jurisprudenței, în cadrul aprecierii globale a riscului de confuzie, este necesar să se ia în considerare consumatorul mediu al categoriei de produse vizate, normal informat și suficient de atent și de avizat. De asemenea, este necesar să se ia în considerare faptul că nivelul de atenție al consumatorului mediu poate să varieze în funcție de categoria de produse sau servicii în cauză [a se vedea Hotărârea din 13 februarie 2007, Mundipharma/OAPI – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, Rep., EU:T:2007:46, punctul 42 și jurisprudența citată].

27 Camera de recurs a OAPI a considerat la punctul 16 din decizia atacată că serviciile desemnate de mărcile în conflict se adresează consumatorului mediu din toate statele membre ale Uniunii, însă că acesta poate da dovadă de un nivel de atenție ridicat, având în vedere sumele importante care sunt implicate în tranzacțiile financiare sau imobiliare.

28 Părțile nu contestă definiția publicului relevant dată de camera de recurs a OAPI în decizia atacată. Pe de altă parte, având în vedere considerațiile prezentate în aceasta, nu este necesar ca această definiție să fie repusă în discuție în prezenta cauză. În special, în ceea ce privește serviciile bancare și financiare, precum și serviciile imobiliare care implică în general sume importante, trebuie să se constate că publicul vizat va avea un grad de atenție ridicat [a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2011, BVR/OAPI – Austria Leasing (Austria Leasing Gesellschaft m.b.H. Mitglied der Raiffeisen-Bankengruppe Österreich), T-197/10, EU:T:2011:455, punctul 20].

Cu privire la compararea serviciilor în cauză

29 Trebuie amintit că, pentru a aprecia similitudinea serviciilor, trebuie să se ia în considerare toți factorii pertinenți care caracterizează raportul dintre aceste servicii, acești factori incluzând în special natura, destinația, utilizarea acestora, precum și caracterul lor concurent sau complementar (Hotărârea din 29 septembrie 1998, Canon, C-39/97, Rec., EU:C:1998:442, punctul 23). Alți factori pot fi luați de asemenea în considerare precum, de exemplu, canalele de distribuție ale serviciilor vizate [a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 aprilie 2005, Ampafrance/OAPI – Johnson & Johnson (monBeBé), T-164/03, Rec., EU:T:2005:140, punctul 53].

30 În această privință, trebuie arătat de la bun început că, pentru a compara serviciile vizate de mărcile anterioare cu serviciile vizate de marca solicitată, camera de recurs a OAPI le-a împărțit pe acestea din urmă în trei grupuri, și anume, în primul rând, „servicii ale unui dezvoltator imobiliar, în special în legătură cu instalații pentru generare și distribuție de energie electrică și termică din surse de energie regenerabilă; serviciile menționate anterior care nu au legătură cu servicii de editură și/sau produse de editură”, în al doilea rând, serviciile de „gestionare de proprietăți imobiliare, intermediere pentru închirierea de proprietăți imobiliare (gestiune de infrastructură); afaceri imobiliare; servicii de locațiune de exploatări agricole; serviciile menționate anterior care nu au legătură cu servicii de editură și/sau produse de editură”; în al treilea rând, servicii de „dezvoltare de concepte de utilizare (contractare pentru administrare de locații); administrarea de imobile; gestionarea terenurilor; serviciile menționate anterior care nu au legătură cu servicii de editură și/sau produse de editură”.

31 Or, trebuie să se constate că această împărțire reflectă o diferență de natură, de destinație și de utilizare între serviciile vizate de marca solicitată și că aceasta nu este contestată de reclamantă. În consecință, trebuie să se verifice doar dacă camera de recurs a OAPI a stabilit în mod întemeiat lipsa similitudinii între serviciile acoperite de marca solicitată, astfel cum le-a împărțit, și serviciile vizate de mărcile anterioare.

– Cu privire la lipsa similitudinii între „serviciile de administrare și de intermediere imobiliară” și „serviciile financiare”

32 La punctele 23-28 din decizia atacată, camera de recurs a OAPI a definit mai întâi „afacerile imobiliare” ca incluzând gestionarea bunurilor imobiliare, agenția imobiliară și evaluarea bunurilor imobiliare, precum și consultanța și informațiile aferente. Aceste servicii constau în principal, potrivit camerei de recurs a OAPI, în găsirea unui bun imobiliar, în prezentarea sa unor potențiali cumpărători și în participarea ca intermediar, de exemplu, prin furnizarea de asistență nu numai la cumpărarea, la vânzarea sau la închirierea unui bun, ci și la negocierea contractelor, între cumpărătorul și vânzătorul unui imobil sau al unui teren. Aceasta include de asemenea, potrivit camerei de recurs a OAPI, locațiunea de exploatări agricole, în măsura în care ea face parte dintr-o categorie mai largă, locațiunea fiind un contract prin care un bun este transmis unei persoane pentru o perioadă specificată, în general sub forma unui contract de închiriere. Ea a precizat, în plus, că „afacerile imobiliare” se pot extinde de asemenea la cumpărarea de imobile și la revânzarea lor în scopul obținerii unui profit.

33 Camera de recurs a OAPI a mai arătat că „serviciile financiare”, definite anterior, sunt furnizate de bănci și de instituții de credit, în timp ce afacerile imobiliare sunt activități desfășurate în general de agenți imobiliari sau de dezvoltatori imobiliari. Ea a arătat de asemenea că aceste servicii sunt foarte reglementate și trebuie să fie prestate, în numeroase cazuri, de entități distincte. Din aceasta a concluzionat că consumatorul percepe agenții imobiliari ca fiind clar distincți de bănci, de instituțiile financiare și de companiile de asigurări, care oferă produse și servicii diferite, ce nu pot fi substituite.

34 Camera de recurs a OAPI a considerat în sfârșit că, deși „afacerile imobiliare” necesită finanțare, acest fapt nu este suficient pentru a demonstra existența unei legături strânse între acestea și „serviciile financiare” și că ele prezintă, *in fine*, doar raporturi de natură îndepărtată și indirectă. În această privință, ea a precizat că, „deși este adevărat că consultanța financiară poate fi necesară pentru numeroase tipuri de achiziții (de exemplu, cumpărarea unui bun sau crearea unei societăți) și că un cumpărător prudent poate căuta informații pentru a se asigura de achiziție sau de crearea societății, aceasta nu înseamnă că una este indispensabilă pentru cealaltă sau că consumatorii cred că răspunderea pentru serviciile respective revine aceluiași prestator”.

35 Din aceasta a concluzionat că serviciile de „gestionare de proprietăți imobiliare, intermediere pentru închirierea de proprietăți imobiliare (gestiune de infrastructură); afaceri imobiliare; servicii de locațiune de exploatări agricole; serviciile menționate anterior care nu au legătură cu servicii de editură și/sau produse de editură” vizate de marca solicitată erau diferite de „servicii[le] financiare” vizate de mărcile anterioare ale reclamantei.

36 Reclamanta reproșează camerei de recurs a OAPI că s-a concentrat pe lipsa posibilității de a substitui serviciile de administrare și intermediere imobiliară serviciilor financiare fără a examina complementaritatea lor. În această privință, ea arată că camera de recurs a OAPI a reținut o definiție prea restrânsă a serviciilor financiare. Ea susține, în special, că se întâmplă frecvent ca băncile și instituțiile financiare să propună bunuri imobiliare spre vânzare, fie ele însele, fie prin intermediul unei filiale. Acest fapt ar fi demonstrat prin publicitatea comună care s-ar face pentru aceste două tipuri de servicii. Ar rezulta că, contrar a ceea ce a apreciat camera de recurs a OAPI, „serviciile de administrare și de intermediere imobiliară” sunt strâns legate de „serviciile financiare” și, prin urmare, complementare.

37 OAPI contestă argumentele reclamantei.

38 În această privință, în primul rând, s-a statuat deja, în ceea ce privește natura, destinația sau utilizarea serviciilor în cauză, că serviciile financiare nu au aceeași natură, aceeași destinație sau aceeași utilizare ca serviciile imobiliare. Astfel, în timp ce serviciile financiare sunt furnizate de instituții financiare în vederea gestionării mijloacelor financiare ale clienților lor și constau în special în păstrarea fondurilor depuse, în transferuri de fonduri, în acordarea de împrumuturi sau în diverse operațiuni de natură financiară, serviciile imobiliare constau în servicii privind un bun imobiliar, și anume, în special, închirierea, cumpărarea, vânzarea sau gestionarea unui bun [Hotărârea din 11 iulie 2013, Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones/OAPI – MIP Metro (METRO), T-197/12, EU:T:2013:375, punctul 42].

39 În consecință, contrar a ceea ce arată reclamanta, camera de recurs a OAPI nu a definit „serviciile financiare” vizate de mărcile anterioare în mod prea restrâns.

40 În al doilea rând, trebuie observat că, astfel cum s-a arătat la punctul 34 de mai sus, camera de recurs a OAPI nu s-a mulțumit să examineze posibilitatea de a substitui „afacerile imobiliare” „serviciilor financiare”, ci a procedat în mod efectiv la o analiză a complementarității lor.

41 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, în susținerea argumentației privind complementaritatea serviciilor în cauză, reclamanta se limitează să susțină că vânzarea de bunuri imobiliare este un serviciu care este oferit adesea de instituții financiare.

42 Or, astfel cum de asemenea s-a stabilit deja, în ceea ce privește faptul că serviciile vizate s-ar putea afla în aceleași canale de distribuție, trebuie să se constate că serviciile imobiliare nu sunt, în principiu, furnizate în aceleași spații ca serviciile financiare (Hotărârea METRO, punctul 38 de mai sus, EU:T:2013:375, punctul 43).

43 Înscrisurile prezentate de reclamantă în cadrul procedurii administrative (anexa A5 la cererea introductivă) nu permit ca această constatare să fie contrazisă întrucât serviciile imobiliare efectuate de instituțiile financiare sunt furnizate de sucursale distincte, astfel încât activitățile financiare sunt distincte de eventualele activități imobiliare (Hotărârea METRO, punctul 38 de mai sus, EU:T:2013:375, punctul 45).

44 În consecință, camera de recurs a OAPI nu a săvârșit nicio eroare atunci când a considerat că serviciile de „gestionare de proprietăți imobiliare, intermediere pentru închirierea de proprietăți imobiliare (gestiune de infrastructură); afaceri imobiliare; servicii de locațiune de exploatări agricole; serviciile menționate anterior care nu au legătură cu servicii de editură și/sau produse de editură” vizate de marca solicitată sunt diferite de „serviciile financiare” vizate de mărcile anterioare ale reclamantei.

– Cu privire la lipsa similitudinii între „serviciile unui dezvoltator imobiliar” și „serviciile financiare”

45 La punctele 19-21 din decizia atacată, camera de recurs a OAPI a apreciat că serviciile unui dezvoltator imobiliar sunt afaceri cu aspecte multiple care cuprind activități de la renovarea de imobile existente la cumpărarea de terenuri neamenajate și la vânzarea de terenuri sau de parcele amenajate către terți. Ea a apreciat de asemenea că din textul specificației cererii de înregistrare a unei mărci comunitare rezultă clar că aceste servicii se refereau în mod concret la instalații pentru generare și pentru distribuție de energie electrică și termică din surse de energie regenerabilă.

46 În schimb, camera de recurs a OAPI a considerat că serviciile financiare vizate de mărcile anterioare constau în furnizarea tuturor serviciilor în scopul economisirii sau în scopuri comerciale privind primirea, împrumutul, schimbul, investirea și protejarea banilor, emiterea de bancnote și executarea altor operațiuni financiare. Camera de recurs a OAPI a precizat de asemenea că, în timp ce prestatorii serviciilor vizate de mărcile anterioare pot furniza servicii în materie de finanțare și de proiecte de

construcții și că numeroase proiecte în sectorul agroindustrial depind de investiții sau de un ajutor financiar, este puțin probabil ca acești prestatori să furnizeze serviciile specifice ale unui constructor în măsura în care acestea impun competențe tehnice specifice sau un anumit know-how. Din aceasta a concluzionat că serviciile în cauză sunt diferite prin natura și prin destinația lor.

47 Camera de recurs a OAPI a considerat, în plus, că serviciile în cauză țin de două sectoare diferite, și anume, sectorul imobiliar, pe de o parte, și sectorul financiar, pe de altă parte, și că, prin urmare, nu ar fi furnizate de aceeași întreprindere sau de întreprinderi afiliate și că nu ar urma aceleași canale de distribuție.

48 Reclamanta susține, în esență, că există similitudine între serviciile unui dezvoltator imobiliar vizate de marca solicitată și serviciile financiare vizate de mărcile anterioare ale reclamantei.

49 Astfel, potrivit acesteia, serviciile unui dezvoltator imobiliar vizate de marca solicitată includ o activitate de comercializare care prezintă o suprapunere cu serviciile financiare precum cele vizate de mărcile anterioare ale reclamantei. Aceasta ar rezulta din practica dezvoltatorilor imobiliari, a căror activitate ar implica căutarea de finanțare și care ar procura frecvent clienților lor consultanță privind finanțarea proiectelor imobiliare.

50 În orice situație, serviciile vizate de mărcile în conflict ar prezenta cel puțin o legătură strânsă de complementaritate, cum ar demonstra atât împrejurarea că întreprinderi de servicii financiare exercită, ele însele sau prin intermediul unor filiale, activități de intermediere imobiliară, cât și textul însuși al notei explicative aferente clasei 36.

51 Pe de altă parte, contrar a ceea ce arată OAPI, serviciile unui dezvoltator imobiliar precum cele vizate de marca solicitată nu s-ar limita doar la domeniul „instalațiilor pentru generare și distribuție de energie electrică și termică din surse de energie regenerabilă”. Reclamanta adaugă că, în orice caz, o asemenea limitare nu ar avea vreo consecință asupra existenței unei similitudini între serviciile desemnate de marca solicitată și cele vizate de marca anterioară AGRICAPITAL, în măsura în care serviciile respective ar permite, în același mod, furnizarea de bunuri imobiliare pe care pot fi construite și exploatate instalații pentru generare și distribuție de energie electrică și termică din surse de energie regenerabilă.

52 OAPI și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

53 În această privință, este necesar să se arate că, astfel cum în mod corect a indicat camera de recurs a OAPI, serviciile unui dezvoltator imobiliar cuprind activități multiple, de la renovarea de imobile existente la cumpărarea de terenuri neamenajate și la vânzarea de terenuri sau de parcele amenajate către terți.

54 Această activitate implică, astfel cum arată reclamanta, căutarea de către dezvoltatorul imobiliar a unor finanțări în vederea achiziționării de clădiri sau de terenuri. Cu toate acestea, căutarea acestor finanțări nu poate fi considerată un serviciu financiar furnizat în mod direct de dezvoltatorul imobiliar clienților săi, echivalent cu o activitate de brokeraj. Astfel, căutarea de finanțări de către un dezvoltator imobiliar urmărește doar să permită acestuia din urmă să suporte, într-o primă fază, costul cumpărării clădirilor care trebuie renovate sau al terenurilor care trebuie amenajate, înainte de a putea, într-o a doua fază, să impute acest cost clienților cărora le va vinde bunul imobiliar realizat în cadrul unui program de construcții sau de renovare.

55 Deși, astfel cum afirmă reclamanta, se întâmplă frecvent ca dezvoltatorii imobiliari să le propună clienților lor consultanță privind finanțarea achiziției lor în cadrul comercializării unor programe imobiliare, o asemenea consultanță nu poate fi totuși analizată ca o consultanță financiară precum cea vizată de mărcile anterioare ale reclamantei. O asemenea consultanță este astfel asimilabilă celei pe care orice vânzător al unui bun de o anumită valoare precum, de exemplu, un vapor, un fond de

comerț sau o operă de artă o poate oferi clienților săi cu privire la interesul financiar pe care îl pot avea pentru achiziționarea bunului în cauză. Prin aceasta însă vânzătorul care oferă asemenea consultanță nu oferă un serviciu financiar.

56 În plus, trebuie să se constate că elementele de probă prezentate de reclamantă în cadrul procedurii administrative în susținerea afirmației reprezintă copii ale unor pagini de internet ale unei societăți de investiții specializate în sectorul imobiliar, ale unui broker de credite imobiliare și ale unei societăți de credit imobiliar, fără nicio legătură cu serviciile unui dezvoltator imobiliar (anexa A4 la cererea introductivă).

57 Este de asemenea necesar să se respingă teza reclamantei privind existența unei legături de complementaritate strânse între serviciile vizate de mărcile în conflict.

58 În această privință, trebuie amintit că, conform unei jurisprudențe constante, produsele sau serviciile complementare sunt cele între care există o strânsă legătură, în sensul că unul este indispensabil sau important pentru utilizarea celuilalt, astfel încât consumatorii să poată crede că răspunderea fabricării acestor produse sau a prestării acestor servicii revine aceleiași întreprinderi [a se vedea Hotărârea din 9 aprilie 2014, COMSA/OAPI – COMSA (COMSA), T-144/12, EU:T:2014:197, punctul 44 și jurisprudența citată].

59 Aceasta implică ca serviciile complementare să poată fi utilizate împreună, ceea ce presupune ca ele să fie adresate aceluiași public [a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2012, Hand Held Products/OAPI – Orange Brand Services (DOLPHIN), T-361/11, EU:T:2012:377, punctul 48 și jurisprudența citată].

60 În speță, serviciile unui dezvoltator imobiliar, vizate de marca solicitată, și serviciile financiare, vizate de mărcile anterioare ale reclamantei, se adresează consumatorului mediu de pe teritoriul Uniunii și pot fi utilizate împreună de acest consumator.

61 În plus, nu există nicio îndoială că, având în vedere importanța sumelor implicate în general în operațiunile imobiliare, serviciile financiare sunt importante pentru consumatorul mediu în perspectiva utilizării serviciilor unui dezvoltator imobiliar. Cu toate acestea, este necesar să se arate că, într-o economie de piață, o mare parte din activități prezintă necesități de finanțare sau de investiții, astfel încât serviciile financiare pot fi, prin natura lor, asociate cu majoritatea acestor activități, iar nu doar cu activitățile unui dezvoltator imobiliar (a se vedea în acest sens Hotărârea METRO, punctul 38 de mai sus, EU:T:2013:375, punctele 47-49).

62 În consecință, este necesar să se considere că legătura dintre serviciile unui dezvoltator imobiliar și serviciile financiare nu este, în sine, suficient de strânsă pentru a determina publicul relevant, și anume, în speță, un consumator mediu, care poate da dovadă de un nivel de atenție deosebit de ridicat, să creadă că furnizarea acestor servicii revine aceleiași societăți (a se vedea în acest sens Hotărârea METRO, punctul 38 de mai sus, EU:T:2013:375, punctul 50).

63 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul reclamantei potrivit căruia serviciile unui dezvoltator imobiliar ar fi furnizate prin intermediul acelorași canale de distribuție ca serviciile financiare vizate de mărcile anterioare. Astfel, trebuie să se constate că serviciile furnizate de un dezvoltator imobiliar nu sunt, în principiu, furnizate în aceleași spații ca serviciile financiare. De asemenea, trebuie arătat că înscrisurile prezentate de reclamantă în cadrul procedurii administrative în susținerea acestei teze nu privesc activitatea de dezvoltator imobiliar (anexa 5 la cererea introductivă).

64 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție nici de argumentul reclamantei potrivit căruia legătura strânsă de complementaritate dintre serviciile unui constructor din sectorul imobiliar și serviciile financiare ar rezulta din nota explicativă aferentă clasei 36. Astfel, simpla lectură a notei explicative aferente clasei 36 permite să se constate că, deși serviciile de „leasing imobiliar” și „serviciile de

administratori de imobile, adică serviciile de închiriere, de evaluare a bunurilor imobiliare sau de finanțare” fac parte efectiv din clasa 36, ele constituie subrubrici distincte de cea a „serviciilor legate de afacerile financiare sau monetare”, care cuprinde, în special, „serviciile tuturor instituțiilor bancare sau ale instituțiilor legate de acestea”, „serviciile instituțiilor de credit altele decât băncile” și „serviciile brokerilor de valori și de bunuri”, astfel încât nota explicativă aferentă clasei 36 nu este de natură să stabilească o legătură strânsă între serviciile financiare vizate de mărcile anterioare și serviciile de dezvoltator imobiliar vizate de marca solicitată.

65 Mai mult, trebuie amintit că, în temeiul alineatului (4) al normei 2 din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189), „[c]lasificarea produselor și serviciilor se efectuează în scopuri exclusiv administrative. Produsele și serviciile nu pot, prin urmare, să fie considerate ca asemănătoare pe motivul că figurează în aceeași clasă a clasificării de la Nisa și nu pot fi considerate ca fiind diferite pe motivul că figurează în clase diferite ale respectivei clasificări”.

66 În consecință, camera de recurs a OAPI nu a săvârșit nicio eroare atunci când a considerat că serviciile de dezvoltator imobiliar vizate de marca solicitată sunt, prin natura lor, diferite de serviciile financiare vizate de mărcile anterioare ale reclamantei.

67 Având în vedere această constatare, nu este necesar să se examineze capătul de cerere al reclamantei întemeiat pe o limitare eronată a destinației serviciilor vizate de marca solicitată.

– Cu privire la lipsa similitudinii între serviciile de „dezvoltare de concepte de utilizare” și „serviciile financiare”

68 Reclamanta arată că serviciile de „dezvoltare de concepte de utilizare” sunt la fel de apropiate de „serviciile financiare” ca „serviciile unui dezvoltator imobiliar”, în măsura în care, potrivit acesteia, valorificarea și administrarea bunurilor imobiliare reprezintă cele două fețe ale aceleiași activități, care necesită, una la fel ca cealaltă, consultanță financiară și soluții de finanțare. Prin urmare, se mulțumește să facă trimitere la argumentele pe care le-a prezentat în ceea ce privește similitudinea între serviciile unui dezvoltator imobiliar și „serviciile financiare”.

69 Or, întrucât aceste din urmă argumente au fost deja respinse la punctele 45-67 de mai sus, Tribunalul nu poate decât să constate, în lipsa unor argumente specifice privind serviciile de „dezvoltare de concepte de utilizare”, că reclamanta nu a reușit să demonstreze că camera de recurs a OAPI ar fi săvârșit o eroare atunci când a stabilit lipsa similitudinii între aceste servicii și „serviciile financiare” vizate de mărcile anterioare ale reclamantei.

70 Ținând seama de considerațiile care precedă, trebuie să se constate că camera de recurs a OAPI a apreciat fără a săvârși vreo eroare că serviciile vizate de mărcile anterioare ale reclamantei nu sunt asemănătoare cu serviciile pentru care s-a solicitat înregistrarea mărcii AGRI.CAPITAL.

Cu privire la caracterul distinctiv al mărcilor anterioare ale reclamantei și la similitudinea semnelor în conflict

71 În decizia atacată, camera de recurs a OAPI a concluzionat că unul dintre criteriile pentru aplicarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, și anume similitudinea între servicii, lipsește și că, în consecință, nu poate exista risc de confuzie, iar aceasta fără a examina caracterul distinctiv al mărcilor anterioare și nici similitudinea între semnele în conflict.

72 Reclamanta arată că orice diferență între serviciile vizate de marca solicitată și mărcile anterioare poate fi compensată, în cadrul unei aprecieri globale, de gradul de similitudine vizuală foarte ridicat și de identitatea fonetică dintre aceste mărci, astfel încât, contrar a ceea ce a considerat camera de recurs a OAPI, ar exista un risc de confuzie între mărcile în conflict în sensul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

73 OAPI și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

74 În această privință, este suficient să se arate că, astfel cum s-a amintit la punctul 24 de mai sus, în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, existența unui risc de confuzie pe teritoriul în care este protejată marca anterioară trebuie apreciată prin prisma unor împrejurări cumulative, și anume asemănarea sau identitatea mărcilor în conflict, pe de o parte, și asemănarea sau identitatea produselor sau a serviciilor acoperite de mărcile respective, pe de altă parte.

75 În consecință, contrar celor susținute de reclamantă, lipsa similitudinii între serviciile vizate de mărcile sale anterioare și cele pentru care se solicită înregistrarea mărcii AGRI.CAPITAL, constatată la punctul 70 de mai sus, nu poate fi compensată, în vederea aprecierii riscului de confuzie, cu similitudinea, fie și într-un grad ridicat, între mărcile în conflict (a se vedea în acest sens Ordonanța din 9 martie 2007, Alecansan/OAPI, C-196/06 P, EU:C:2007:159, punctele 24-26).

76 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, camera de recurs a OAPI a concluzionat, fără a săvârși vreo eroare, că, având în vedere lipsa similitudinii între serviciile desemnate de mărcile în conflict, unul dintre criteriile pentru aplicarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 lipsește și că, în consecință, nu poate exista risc de confuzie între mărcile respective.

77 Rezultă că motivul unic formulat de reclamantă este nefondat și că, prin urmare, acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

78 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, ea va suporta, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și cheltuielile de judecată efectuate de OAPI și de intervenientă, conform concluziilor acestor părți.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă AgriCapital Corp. la plata cheltuielilor de judecată.

Gratsias Kancheva Wetter

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 10 iunie 2015.

Semnături